

Sygn. akt III CSK 137/18

POSTANOWIENIE

Dnia 12 grudnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa M. sp. z o.o. w K.
przeciwko E. Ż.
o nakazanie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 12 grudnia 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 15 grudnia 2017 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W świetle tej regulacji, cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może rozstrzygnąć w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Jednocześnie przypomnieć należy, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i jego rolą nie jest korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Skarżąca we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołała przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Wskazała, że skarga kasacyjna jest oczywiście zasadna z uwagi na to, że z rozstrzygnięcia zakończonej prawomocnie sprawy cywilnej wynika, iż dochodząc roszczenia windykacyjnego z art. 222 § 1 k.c., przegrała sprawę wyłącznie na skutek wykonania zabezpieczenia udzielonego jej na podstawie art. 755 § 1 i 2¹ k.p.c. Podała również, że stan faktyczny powstały w wyniku wykonania zabezpieczenia, mającego prawnie tymczasowy charakter na czas procesu, stał się podstawą rozstrzygnięcia procesu.

Oceniając czy istotnie w badanej sprawie występuje wskazana przez skarżącą przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, mieć należy na uwadze utrwalone stanowisko Sądu Najwyższego, że przesłanka ta występuje wówczas, gdy kwestionowane orzeczenie może być kwalifikowane jako bezprawne. Taka ocena musi być przy tym dokonana wprost, bez wnikliwej analizy faktów i prawa, czyli ewidentna wadliwość orzeczenia musi być widoczna od razu, dla każdego przeciętnego prawnika. Potrzeba wyeliminowania z obrotu orzeczeń naruszających elementarne reguły

porządku prawnego jest niewątpliwa. Dla stwierdzenia, że w sprawie tak rozumiana przesłanka wystąpiła, skarżący powinien, więc wskazać konkretne, naruszone przez sąd przepisy, a także powinien przytoczyć odpowiednie argumenty wyjaśniające, dlaczego te przepisy zostały, jego zdaniem, w tak ewidentny sposób naruszone (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 września 2013 r., III SK 4/13, nie publ.).

Sformułowana w skardze argumentacja nie daje podstaw do przyjęcia, że skarżąca wykazała tak rozumiane, widoczne *prima facie*, bez potrzeby głębszej analizy naruszenie przepisów prawa, które prowadziło do wydania oczywiście nieprawidłowego orzeczenia.

Roszczenie windykacyjne służy właścicielowi przeciwko osobie, która rzeczą faktycznie włada, tak więc jego koniecznymi przesłankami jest nie tylko status właściciela i fakt, że nie włada on swoją rzeczą, ale także fakt, że rzeczą faktycznie włada pozwany - do tego nieuprawniony (por. np. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 23 września 1992 r., II CRN 99/92, z dnia 19 marca 2009 r. IV CSK 437/08, nie publ.). Przesłanką skutecznego pozwania w procesie windykacyjnym jest fizyczne władanie rzeczą przez pozwanego. Utrata przez pozwaną posiadania rzeczy w toku procesu, chociaż na skutek wykonania postanowienia o zabezpieczeniu, przy uwzględnieniu, że do wydania doszło do rąk skarżącego mającego status właściciela rzeczy, nie uzasadnia twierdzenia, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w znaczeniu wyżej opisanym.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnięto na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z § 2 pkt 6 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800) ze zmianą wynikającą z rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2016 r., poz. 1668).

